

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2018 r.

sprawy **A. D.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt X Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 1 sierpnia 2017 r., sygn. akt XIV K [...]

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. z Kancelarii Adwokackiej w W. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23% podatku VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwolnić A. D. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

A. D. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 1 sierpnia 2017 r., sygn. akt XIV K [...], został uznany za winnego tego, że: „w dniu 4 października 2013 r., w W. przy ul. M., przywłaszczył powierzone mu mienie w postaci: centrali [...], przełącznika sieciowego: [...], rutera [...], oraz modułów [...] i 2 sztuk modułu [...] o łącznej sumie strat nie mniejszej niż 5.500 złotych na szkodę C. – T. H., przy czym czynu tego dopuścił się w

ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne”, tj. czynu określonego w art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem tym rozstrzygnięto jednocześnie w przedmiocie dowodów rzeczowych, kosztów sądowych i kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt X Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca A. D. i zaskarżając wyrok w całości zarzuciła:

1. „rażące naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez zaakceptowaniu przez Sąd II instancji dokonanej przez Sąd *meriti*, dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci wyjaśnień A. D., zeznań świadka T. H. oraz zeznań świadka T. W., która doprowadziła Sąd do błędnej subsumpcji normy z art. 284 § 2 k.k. w zakresie ustalenia wypełnienia przez A. D. znamion zarzucanego mu czynu i uznanie, że działanie skazanego miało charakter umyślny i świadomy,

2. rażące naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez zaakceptowanie przez Sąd II instancji dokonanej przez Sąd *meriti*, dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci wyjaśnień A. D., zeznań świadka T. H. oraz zeznań świadka T. W. i jednoznaczne przypisanie skazanemu zarzucanego mu czynu, podczas gdy A. D. nie mógł popełnić przestępstwa przywłaszczenia będąc w przeświadczeniu, że sprzęt telekomunikacyjny stanowi jego własność,

3. rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. przez niedostateczne wyjaśnienie dlaczego Sąd II instancji uznał, że zachowanie A. D. wyczerpało znamiona zarzucanego mu czynu w zakresie zamiaru przywłaszczenia powierzonego mu sprzętu i nie wyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku dlaczego Sąd nie uznał dowodów przeciwnych tj. wyjaśnień skazanego”.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniosła o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania. Nadto obrońca wniosła o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, które nie zostały przez skazanego uiszczone ani w części, ani w całości.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w W. w pisemnej odpowiedzi wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała oddaleniu na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że Sąd Okręgowy w W. wydając zaskarżony wyrok dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego wskazanych w kasacji i to w takim stopniu, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia.

Obrońca podnosząc zarzuty naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., najwyraźniej nie dostrzega, że Sąd odwoławczy rozstrzygający w tej sprawie nie mógł dopuścić się ich naruszenia, jako że kreują one postępowanie i wyrokowanie przed sądem I instancji. Sąd Okręgowy w tej sprawie nie przeprowadzał samodzielnie postępowania dowodowego i tym samym nie mógł dokonywać ich oceny, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że nie mógł naruszyć normy art. 7 k.p.k. Rolą Sądu II instancji w tej sprawie była kontrola orzeczenia Sądu I instancji w kontekście sformułowanych w apelacji zarzutów. Z tej roli Sąd Okręgowy w W., wbrew sugestiom skarżącej, wywiązał się w sposób prawidłowy czyniąc zadość wymogom art. 433 § 2 k.p.k., a uzasadnienie sporządził zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k., tym samym nie mógł naruszyć przepis art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., który w niniejszej sprawie nie mógł mieć zastosowania na etapie postępowania odwoławczego.

Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku, Sąd odwoławczy wyjaśnił, wspierając się konkretnymi dowodami, z jakich powodów nie podzielił wywodów zawartych w apelacji, zwłaszcza tych sprowadzających się do forsowania tezy, że oskarżony nie miał świadomości przywłaszczenia mienia albowiem był przekonany, że przedmiotowy sprzęt telekomunikacyjny stanowi jego własność. Zawarta tam argumentacja jest w pełni przekonująca, bez konieczności ponownego jej przytaczania. Sprawstwo A. D., czego nie może zaakceptować obrońca, zostało w sposób nie budzący wątpliwości wykazane zgromadzonymi i prawidłowo ocenionymi dowodami, w tym także zeznaniami P. W. i T. H. Obrońca

w istocie zmierza w niedopuszczalny sposób do wywołania ponownej kontroli oceny dowodów i ustaleń faktycznych przez Sąd Najwyższy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia. Rozstrzygnięcie o kosztach uzasadnia treść art. 624 § 1 k.p.k., bowiem uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe z uwagi na jego sytuację rodzinną i finansową. Orzeczenie o kosztach obrony z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, oparto o treść § 17 ust. 3 pkt 1 oraz § 4 ust.1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. Dz.U.2016.1714).